

PREGA I CINE

Una història de debò

Una història de debò és una pel·lícula del subgènere *road movie* (o pel·lícula de carretera) dirigida per David Lynch i protagonitzada per Richard Farnsworth. La pel·lícula és molt pausada, per mirar-la de forma contemplativa. És la història d'un viatge, físic i emocional.

Gaudeix de la pel·lícula i després pots seguir llegint.

⇒ Per què s'ha escollit aquesta pel·lícula?

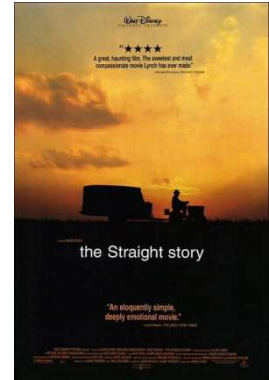
El tema central de la pel·lícula té a veure amb el perdó, la importància de la família i la dignitat de l'ésser humà, temes importants a l'Evangelí, així com l'actitud contemplativa.

Què ressona de cristià a *Una història de debò*?

⇒ Argument

Alvin Straight té 73 anys i sap que ni a ell ni al seu germà Lyle, que viu a més de 500 km de distància, en un altre estat dels EE.UU., els queda gaire temps de vida. Fa deu anys van tenir una discussió violenta i des de llavors no es parlen. Alvin decideix anar-lo a veure per fer les paus, però per fer el recorregut utilitzarà un medi de transport poc convencional: el seu tallagespa.

Aquesta pel·lícula és l'adaptació cinematogràfica del viatge real d'Alvin Straight, realitzat l'any 1994 des de Laurens (Iowa) a Mount Zion (Wisconsin) (EE.UU.) amb un tallagespa.

PREGA i... Una Història de debò

[Al principi de la pel·lícula el metge diu a un Alvin tossut i contrari a les bates blanques que si no canvia d'hàbits perdrà la salut molt ràpidament. Poc després rep la notícia de l'infart del seu germà Lyle i comprèn que en qualsevol moment pot rebre una notícia pitjor. Tot això no impedeix que Alvin estimi profundament la seva vida senzilla i la gent amb qui la comparteix: la seva filla Rosie, que té una lleugera disminució psíquica, i alguns amics i veïns.

- **«El Senyor li digué:**
—Surt i estigues dret davant meu dalt la muntanya, que hi passaré jo, el Senyor.
Aleshores s'aixecà de davant el Senyor un vent huracanat i violent que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques, però en aquell vent el Senyor no hi era. Després del vent va venir un terratrèmol, però el Senyor tampoc no era en el terratrèmol. Després del terratrèmol va arribar foc, però el Senyor tampoc no era en aquell foc. Després del foc es va alçar el murmurí d'un ventijol suau. En sentir-lo, Elies es tapà la cara amb el mantell». (1Re 19, 11-13b)

Un vell que cau a terra i no es pot aixecar sol, fumador incurable, que fuig dels metges i és tossut com ell mateix no sembla un protagonista gaire digne. I a més, vivint sol amb una filla disminuïda i uns amics i veïns quasi tan decrepits com ells. Curiosament, però, entre aquests personatges tan marginals s'estableix en uns pocs minuts una relació senzilla, entranyanable, capaç de commoure el fons del cor. Llavors t'adones que el vell té una llarga vida al darrera i molts pensaments que no diu en veu alta, així com un cor molt gran. T'adones que la seva filla és molt més capaç del que aparenta, i sobretot, capaç de ser feliç com qualsevol altre. I t'adones que l'amor de veritat vol poques estridències.

Déu és Amor, i segons el passatge on es mostra a Elies, apareix en la suavitat d'una brisa, en lloc de les tempestes i terratrèmols propis del poder i la grandesa. Sabem trobar Déu en les coses petites? Sabem advertir el seu amor, la felicitat, la tendresa, la compassió en la nostra vida diària i en els altres... o són aspectes que ens passen per alt enmig d'emocions intenses i moltes presses?

[Alvin i Rosie estan mirant les estrelles i escolten els sorolls de la nit. Rosie es preocupa pel futur llarg viatge del seu pare, sol en un tallagespa arrossegant un gran remolc. Alvin li diu:]

- Rosie... Jo haig de veure en Lyle, i haig de fer aquest viatge sol. Penso que ho entendreàs.

- Crec que sí.

- **« Des d'aleshores Jesús començà a explicar als deixebles que calia que anés a Jerusalem i que patís molt de part dels notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei, i que havia de ser mort i de ressuscitar el tercer dia. Llavors Pere el prengué a part i es posà a renyar-lo:**
—Déu te'n guard, Senyor! A tu això no et passarà.
Però Jesús es girà i digué a Pere:
—Vés-te'n d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no veus les coses com Déu, sinó com els homes.
Aleshores Jesús digué als seus deixebles:
—Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi.»
(Mt 16, 21-24)

Els viatges, si són veritables, canvien les persones. Alvin ha pres una decisió: necessita veure el seu germà abans que sigui massa tard. Necessita curar les ferides. I necessita fer-ho sol. El viatge és llarg. Ell amb prou feines s'aguanta dret. Podria haver demanat que li portessin. O fins i tot fer autoestop. Però vol anar-hi sol i amb un

tallagespa. A una velocitat ridículament lenta. A vegades hi ha camins que cal recórrer d'una manera diferent, perquè es necessiten uns ulls diferents per canviar el món, o per canviar el cor. D'una altra manera no seria capaç de menjar-se l'orgull que va atiar les antigues baralles. No seria capaç de veure's a sí mateix feble, humil davant la vida i la mort. No n'hi ha prou amb voler fer les paus, és necessari un canvi interior per aconseguir-ho. I aquest canvi necessita temps.

Qualsevol altre s'hauria escandalitzat de la idea d'Alvin. L'hauria titllat de boig. Però Rosie, amb la seva tendra senzillesa, tot i ser "lenta", i tot i que es preocupa, ho entén.

Jesús també havia de fer un viatge important. Un camí que havia de recórrer sol, però al qual convida a venir a tot aquell que sigui capaç de negar-se a sí mateix i prendre la seva creu. És el camí de la mort i la resurrecció, el camí de morir a tot allò que allunya del Pare i renéixer amb un cor nou. Pere, a diferència de Rosie, no l'entén.

Ens prenem el nostre temps per viure amb majúscules, per estimar amb majúscules, per anar al fons dels problemes i solucionar-los amb el cor i no de qualsevol manera? Intentem apartar els mals moments com mosques o ens esforcem a entendre, comprendre, canviar i estimar?

[Alvin comença el viatge, i poc després la màquina s'espatlla i ha de tornar. Els veïns el compadeixen. Però Alvin no s'immuta i busca una nova màquina per tornar-ho a provar. En busca una de bona, i demana saber qui la tenia abans, perquè sap que l'actitud de les persones influeix en tot allò que hi ha al seu voltant. El viatge es fa etern però Alvin sembla que està a gust observant els grans camps de blat i els prats fins l'horitzó. Més endavant, a la carretera, troba una noia fugida de casa per culpa d'un embaràs no desitjat. Alvin i ella obren el cor i comparteixen històries doloroses. Ell li assegura amb una bella metàfora que si està sola ho perdrà tot, mentre que si compta amb la seva família, tot i les dificultats, se'n sortirà. Compartint altres petits moments al llarg del seu viatge Alvin també cura la seva pròpia vida plena de mals records i penediments. I al mateix temps, cura als altres: consola, reconcilia i extreu el millor dels que va trobant pel camí].

- « Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va ungir amb l'Esperit Sant i amb poder, i com va passar fent el bé i guarint tots els oprimits pel diable, perquè Déu era amb ell.» (Ac 10, 38)

D'Alvin es podria dir, com Jesús, que en el seu viatge passà fent el bé. Als altres i a sí mateix. Aconsellà, ensenyà, explicà el que sentia, obrí el seu cor, aportà experiència, escoltà pacientment, buscà el cor de les persones i en va treure el millor.

Com vivim la nostra vida? A quants escoltem pacientment? A quants mirem al fons dels ulls per comprendre'ls i donar-los el nostre suport? Per quants gastem el nostre temps? No es tracta de comptar-los i col·leccionar-los pel calaix de les bones obres, si no d'adonar-nos de la nostra manera de viatjar per aquest món, del nostre tarannà en el caminar. Això és el que diferencia Alvin, i no el seu tallagespa. Això és el que diferenciava Jesús: a través d'Ell hi havia la mirada del Pare.

[Sota els estels al voltant d'un foc Alvin comparteix amb un mossèn la raó del seu viatge: fer les paus amb el seu germà. El motiu? "Tan vell com la Bíblia: Caïn i Abel. Enveja, ira i alcohol". Les circumstàncies ja no importen. El que importa és el perdó. Tornar a mirar els estels plegats tal com feien de petits. El mossèn hi està d'acord. Quan finalment Alvin arriba a casa del seu germà, no hi ha grans discursos. No hi ha abraçades emotives. No hi ha explicacions. Només una pregunta, que porta al perdó]:

- *Has vingut amb això fins aquí per veure'm?*

- *Sí, així és.*

• **«Aleshores Pere preguntà a Jesús:**

—Senyor, quantes vegades hauré de perdonar al meu germà les ofenses que em faci? Set vegades?

Jesús li respon:

—No et dic set vegades, sinó setanta vegades set.» (Mt 18, 21-22)

Amb aquesta senzilla pregunta i la seva resposta es comprèn tot. Lyle ho comprèn i l'espectador també. Comprèn per què Alvin havia de fer el viatge, per què l'havia de fer sol i per què l'havia de fer amb un tallagespa. No cal demanar més disculpes, ni buscar les complicades raons al darrera de la baralla antiga. Un acte d'amor com el viatge d'Alvin cura de cop deu anys de distanciament.

Jesús, quan diu a Pere que s'ha de perdonar el germà setanta vegades set (sempre), no ho diu perquè els cristians hàgim de fer un esforç i un sacrifici per perdonar aquell conegut que ens ha ofès i ens cau malament. Ho diu perquè fem l'esforç i el sacrifici de voler el bé de l'altre i refer la relació trencada. És diferent perdonar un amic o familiar que perdonar un estrany. A vegades és més difícil. Jesús dóna importància al perdó perquè sap que el miracle de la reconciliació és tan gran que val la pena provar-lo. Tantes vegades com calgui. El seu manament principal va en aquesta direcció: Estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat.

